

der muligvis havde andre pædagogiske Opfattelser end vedkommende Mand, paa Pengepungen. Hittil have de private Seminarier virket i Frihed, og selv Statsseminarierne have saa megen Frihed, at hvert af dem har formaaet at sætte et særligt Præg paa sine Elever. Den Frihed, der saaledes har været, skulle vi ikke miste eller begrænse. Allermindst paa et Omraade som Skolens, hvor der arbejdes med saa fine Organismer som Barnesjæle, gaar det an at lade en enkelt Mand kunne paatrykke hele Læreruddannelsen sit Stempel, give den et bestemt Præg, thi det vil altid give sig Udslag i det hele Skolevæsen. Naar Staten giver Tilskud til private Seminarier, maa den selvfølgelig ogsaa føre et Tilsyn med dem og sikre sig, at Undervisningen bliver drevet paa bedst mulig Maade; men jeg ønsker, at man nærmere kan fastsætte bestemte Regler, hvor man nu efter Lovforslaget har overladt forskellige vigtige Spørgsmaal til Ministeriets Afgørelse.

Jeg vil anbefale, at vi tage dette Lovforslag under Overvejelse i et Udvalg, og jeg vil haabe, at vi maa komme til et Resultat, men jeg tror, at Lovforslaget bør ændres paa de Punkter, som jeg her har paapeget. Jeg skal slutte med at sige, at Hovedpunktet i dette Lovforslag for mig er, at Seminarierne faa Lov til at holde Optagelsesprøve ogsaa i Fremtiden, og at man ikke henlægger den til en Kommissions Bedømmelse. Skal jeg gaa med til at indføre en Kommission, vil jeg meget hellere gaa med til at indføre Eksamenkommissionen igen under en eller anden Form. Muligvis vilde en saadan Ordning være at anbefale, som blev foreslaaet af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) i Gaar, at man indførte ikke en Eksamenkommission, men en Censurkommission, saaledes at Lærerne fremdeles fik Lov til at eksaminere, men ikke fik Indflydelse paa selve Karaktergivningen. Men det kan jo tages under Overvejelse i et Udvalg sammen med de andre Spørgsmaal, jeg har fremdraget.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): I det hele maa jeg føle mig tilfreds med den Modtagelse, det foreliggende Lovforslag har faaet. Jeg takker det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Guldbrandsen) for hans Bedømmelse af Forslaget og hans Tilslutning til det. Det ærede Medlems Bedømmelse er i særlig Grad bygget paa Sagkundskab, paa mange-

aarig Erfaring, hvad der yderligere for mig maa forøge Værdien af det ærede Medlems Dom over Forslaget som et Forslag, der vil kunne føre vor Læreruddannelse fremad i god og ønskelig Retning.

Vel var den Dom, Forslaget fik af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), mindre blid end den førstnævnte — det var jo ogsaa kun, hvad jeg havde ventet —, men jeg vil dog understrege, at det ærede Medlem endte med at udtale, at han og hans Meningsfæller hilste Fremsættelsen af Lovforslaget med Glæde. Det er meget mere, end hvad man som oftest hører fra den Side om et af Regeringen fremsat Forslag. Om det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) gælder det ligeledes, at det ærede Medlem gennemgaaende udtalte sin Tilfredshed med Lovforslaget. For saa vidt var det ærede Medlem enig med det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, som han ønskede et mere vidtrækkende Forslag. Det ærede Medlem fandt, at Forslaget kun var en midlertidig Løsning, ingen endelig Løsning.

Nej, at Forslaget skulde være den endelige Løsning af denne Sag, Folkeskolens Læreres Uddannelse, har heller ikke jeg noget Øjeblik ment. I hvilke Sager kan man overhovedet her fastslaa den endelige Løsning, og hvad er „en endelig Løsning“? Hvor mange Aartier skulde man regne ud i Fremtiden for at kalde en her tagen Løsning for endelig? Mere end nogle Aartier vil der dog ikke kunne blive Tale om, saa komme nye Tider, nye Krav, rejste af en ny Slægt eller maaske rejste af den samme, der har vedtaget den sidste „endelige Løsning“. Og allermindst i Spørgsmaalet om vort Skolevæsen ville vi kunne tale om at fastslaa endelige Løsninger. Skoleloven af 1904 er selvfølgelig ikke en saadan, Almenkoleloven af 1903 er heller ikke en endelig Løsning af dette Spørgsmaal. Ikke mindst paa Skolevæsenets Omraade ere vi og bør vi stadig være underkastede Udviklingens Lov. Derfor kommer dette Forslag heller ikke som noget der vil prætere at være en endelig Løsning eller blot en Løsning for en længere Fremtid af Spørgsmaalet om Folkeskolens Læreres Uddannelse. Forslaget bygger paa Erkendelsen af, at den Vej, hvorpaa man slog ind ved Seminarieloven af 1894, gennemgaaende har vist sig heldig; har ført Læreruddannelsen ud af det Anarki, der